

בבית המשפט העליון

רע"א 2063/11

בפני: כבוד המשנה לנשיאה א' ריבלין
כבוד השופט א' גרוניס
כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשת: פלונית

נגד

המשיבים: 1. פלוני
2. פלוני
3. פלוני
4. פלוני

בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית-המשפט המחוזי
מרכז מיום 13.2.11 בע"א 17433-12-10 שניתן על-ידי
כבוד השופטים א' ש' שילה, א' שטמר ומ' נד"ב

בשם המבקשת: עו"ד נתן רסקין

בשם המשיבים: עו"ד אביב אילון

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' ריבלין:

1. זוהי בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (כבוד השופטים א' ש' שילה, א' שטמר ומ' נד"ב). בית המשפט המחוזי דחה את ערעורה של המבקשת על דחיית תובענות שהגישה בגין לשון הרע ופגיעה בפרטיות.

המבקשת צולמה בעירום חלקי על-ידי מי שהיה בן-זוגה באותה עת (להלן: בן-הזוג לשעבר). התמונות מצאו את דרכן לרשת האינטרנט, שם נתקלו בהן המשיבים – הם הנתבעים בתביעות המקוריות. לפי קביעת בית משפט השלום, "כל אחד מן

הנתבעים אליו הגיעו תמונותיה של התובעת שלח אותה לפחות פעם אחת באמצעות הדואר האלקטרוני". המבקשת טענה כי בשליחת התמונות פגעו המשיבים בפרטיותה, תוך הפרת הוראות חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 וכן ביצעו עוולה של לשון הרע בניגוד להוראות חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965. המשיבים, מנגד, טענו כי אין במעשיהם משום הוצאת לשון הרע או פגיעה בפרטיות, וכי סביר להניח שהמבקשת היא שהעלתה את התמונות לרשת האינטרנט, ובכך למעשה הביעה הסכמה מכללא לצפייה בתמונות ולהעברתן. לעניין זה יש לציין כי לפי בקשת המבקשת, מונה תופס נכסים לשם כניסה לחצרות המשיבים ולחצרות בן-זוגה לשעבר לשם חיפוש אחר התמונות. בחצרותיו של בן-הזוג לשעבר נמצאו התמונות על-גבי 2 תקליטורים, אולם לא נמצא כי התמונות נשמרו במחשבו האישי, ולא נמצא כי הן הועלו לרשת האינטרנט או נשלחו לאדם אחר על-ידו.

2. בית משפט השלום (כבוד השופטת ס' קולנדור-אברמוביץ) קבע כי לאור האפשרות שמחשבה של המבקשת נפרץ, לא ניתן לקבוע כל ממצא ביחס לשאלה מי הגורם אשר העלה את התמונות לרשת. בית משפט השלום מצא אמנם כי שליחת התמונות היא בגדר "לשון הרע", ואולם קבע כי העברת תמונות שפורסמו כבר ברבים והן נגישות לכל, אינה בגדר "פרסום". לפיכך דחה בית משפט השלום את התביעה. בית משפט השלום הוסיף, כי המבקשת לא הגישה תצהיר מטעמה ולא העידה, ומשכך "לא הרימה התובעת כלל נטל ההוכחה להוכחת תביעתה".

המבקשת ערערה על פסק-דין זה לבית המשפט המחוזי, שכאמור דחה את הערעור. בית המשפט המחוזי עמד על כך שהמבקשת לא העידה באשר לנסיבות שבהן הועלו התמונות לרשת האינטרנט, בעוד שהמשיבים טענו כי היא הסכימה לפרסום התמונות, וטענתם נתמכה בתצהירו של בן-הזוג לשעבר ובממצאיו של תופס הנכסים. לפיכך, כך נקבע, יש לקבל את הגרסה שלפיה התמונות פורסמו בהסכמת המבקשת, ומכאן שהעברתן אינה בגדר פגיעה בפרטיות או עוולה של לשון הרע. באשר לשאלות האחרות שנדונו בפסק-דינו של בית משפט השלום, נקבע כי "אין אנו רואים צורך להיזקק לטעמו של בית משפט קמא לדחיית התביעה, משום שאנו סבורים שהשאלה שבה דן בית המשפט לא הייתה צריכה לדיון כלל".

3. המבקשת טוענת כי יש מקום להידרש לשאלה אם העברה של תמונות שפורסמו כבר ברשת האינטרנט היא בגדר "פרסום", אם לאו. כן טוענת המבקשת כי לא עליה הוא הנטל להוכיח את היעדר הסכמתה, כי אם על המשיבים להוכיח את ההסכמה.

המבקשת סבורה גם כי פסק-הדין של בית משפט השלום אינו מתיישב עם הרשעת המשיב 1 בעבירה של פגיעה בפרטיות בגין העברת התמונות (בהליך שמספרו ק"פ 4812-10/08 פלונית נ' פלוני (לא פורסם, 26.4.2010)), ועם החלטות קודמות שניתנו בהליך האזרחי. כך למשל, טוענת המבקשת כי בהחלטה שקדמה לפסק-דינו של בית משפט השלום, שניתנה במסגרת בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי, נקבע כי התצהיר של בן-הזוג לשעבר הוגש שלא כדין וכי אין להסתמך עליו.

המשיב 1 מצידו טוען כי המבקשת לא העמידה תשתית ראייתית מספקת להוכחת טענותיה, ומשכך תביעתה נדחתה כדין. דחיית התביעה מטעם זה, כך נטען, אינה מקימה עילה לערעור ב"גלגול שלישי". המשיבים 2-4 סבורים אף הם כי לא קמה עילה לדיון ב"גלגול שלישי" וכי עיקרו של דבר הוא שהמבקשת לא הוכיחה את תביעתה, כפי שקבעו הערכאות הקודמות. כן טוענים המשיבים 2-4 כי הרשעת המשיב 1 בוטלה בהחלטה מאוחרת יותר, שלא צורפה לבקשה שלפנינו. המשיבים 2-4 מסתמכים גם על הנמקתו של בית משפט השלום וטוענים כי בנסיבות המקרה, העברת התמונות אינה בגדר "פרסום".

4. החלטנו לדון בבקשה כאילו ניתנה הרשות לערער והוגש ערעור על פי הרשות שניתנה. דין הערעור להתקבל באופן חלקי, כפי שיפורט.

שתי הערכאות הקודמות שדנו בתביעתה של המבקשת הגיעו למסקנה כי התביעה לא הוכחה, בעיקר בשל כך שהמבקשת לא הגישה תצהיר לתמיכה בגרסתה. גרסה זו, כך נקבע, אף לא אומתה באמצעות ראיות אחרות. בית המשפט המחוזי ציין כי מן העבר השני עומד, בין היתר, תצהירו של בן-הזוג לשעבר. עם זאת, שתי הערכאות הקודמות לא נתנו את דעתן לשאלת נפקותה של הרשעת המשיב 1 בעבירה של פגיעה בפרטיות בגין העברת התמונות – אף שהמבקשת התייחסה אליה בהודעת הערעור שהגישה לבית המשפט המחוזי. אמנם, כטענת המשיבים 2-4, הרשעת המשיב 1 בוטלה במסגרת גזר-דינו, ואולם הדבר נעשה תוך קביעת אחריותו של המשיב 1 למעשים הפליליים, לפי סעיף 71 לחוק העונשין. לפיכך, אין מניעה עקרונית כי המבקשת תסתמך על פסק-הדין הפלילי כראיה לכאורה בתביעתה האזרחית לפי סעיף 42 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (ראו: ע"א 269/82 הילמן נ' כרמי, פ"ד מא(4) 1 (1987); ע"א 19/89 שלג נ' כלפה (לא פורסם, 13.6.1991); רע"פ 2976/01 אסף נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 418, 451-450, 474-476 (2002)). בנוסף, נראה כי המבקשת צודקת בטענה שלפיה לא היה מקום להסתמך על תצהירו של בן-הזוג

לשעבר, לאור החלטת בית המשפט המחוזי כי התצהיר הוגש שלא כדין (רע"א 47324-08/10 פלונית נ' פלוני (לא פורסם, 28.10.2010)). לאור כל אלה, יש מקום להחזיר את הדיון בתיק לבית משפט השלום, על-מנת שזה ייתן את פסיקתו בשאלת נפקותם של הרשעת המשיב 1 בעבירה של פגיעה בפרטיות ושל תצהירו של בן-הזוג לשעבר. ככל שיהיה בכך צורך, ידון בית משפט השלום גם בשאלות המשפטיות הרלוונטיות להכרעה. בית-המשפט יתן, איפוא, דעתו לשאלת קיומה של פגיעה בפרטיות. אין מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי כי לא הוכחה, במקרה זה, עוולה שעניינה לשון הרע. יתרה מכך, ספק אם יש בעובדות המקרה – פרסום תמונתו של אדם כפי שהיא ולו גם בעירום חלקי – כדי לקיים יסודותיה של עוולה זו.

התוצאה היא שהערעור מתקבל באופן חלקי. התיק יוחזר לבית משפט השלום לשם המשך הבירור, כמפורט לעיל. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ה בתשרי התשע"ב (23.10.2011).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה-לנשיאה